ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **JUDr. Z. A.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2005, č. j. 6 Ca 250/2004 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 8. 2. 2005, č. j. 6 Ca 250/2004 - 45 Městský soud v Praze zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2001, č. j. FŘ-4428/11/00, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru č. j. 86939/99/001514/6914 ze dne 11. 5. 1999 na daň z příjmů fyzických osob za rok 1993. V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze zdůraznil, že žalobce podal ve věci daňové přiznání za rok 1993 a na základě tohoto přiznání mu byla daň vyměřena. Vyměřovací řízení, jehož součástí je i řízení vytýkací, tedy skončilo. Pokud při následně prováděné daňové kontrole vznikly u správce daně pochybnosti, postupoval tento správně, pokud zaslal v jejím průběhu žalobci výzvy k doložení správnosti daňového přiznání. Soud proto neshledal důvodnou námitku o tom, že mělo být postupováno při vydávání výzev podle ustanovení § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád). Dále Městský soud v Praze uvedl, že při provádění daňové kontroly správce daně zjistil, že žalobce vložil do prověřované činnosti částky, které však nezahrnul jako příjem do základu daně. Takové zjištění jej opravňovalo k tomu, aby po žalobci požadoval doložení toho, že tyto částky byly již dříve zdaněny, případně dani nepodléhají, nebo jsou

od ní osvobozeny. Takové doklady žalobce nepředložil a reagoval pouze tvrzením o tom, že se o příjmy, které podléhají dani nejedná. Městský soud v Praze konstatoval, že byť by se výzva správce daně obsažená v protokolu ze dne 17. 11. 1997 mohla jevit jako příliš obecná, z reakce žalobce v čestném prohlášení ze dne 8. 12. 1997 je však nepochybné, že mu byl znám požadavek správce daně, aby doložil správnost postupu, když tyto vklady do výpočtu daňového základu pro rok 1993 nezahrnul. Ve výzvě ze dne 8. 1. 1998 pak správce daně přesně označil, jaké skutečnosti má žalobce prokázat. Uzavřel, že proto nelze dovodit, že žalobce nebyl povinen k prokazování toho, že částky, představující vklady vložené do podnikání v roce 1993, byly již zdaněny, příp. dani nepodléhají, nebo jsou od ní osvobozeny. Žalobce takto o vkladech účtoval a rovněž v čestném prohlášení uvedl, že se jedná o příjmy, které dani nepodléhají. Zdůraznil, že uvedl-li žalobce předmětnou částku jako peněžní vklad, který nezahrnul do základu daně, bylo povinností správce daně, aby zjistil, zda uvedené finanční prostředky byly již zdaněny, popř. zda jde o příjem dani nepodléhající, či od daně z příjmů osvobozený. Peněžní deník, byť veden formálně správným způsobem, neprokazuje správnost výpočtu základu daně a daně daňovým subjektem, čestné prohlášení vyjmenovává různé zdroje vkladů, které však nejsou dostatečně specifikovány a i sám žalobce uvedl, že pohyby týkající se vkladů a výběrů průběžně neevidoval a dodatečná rekonstrukce by byla prakticky nemožná. Pro stanovení daně dokazováním nepostačovalo zjištění, že žalobce v průběhu zdaňovacího období podle vedené účetní evidence prostředky do podnikání nejen vkládal, ale docházelo i k jejich výběru. Žalobce zaúčtoval osobní vklady v peněžním deníku, a bylo proto povinností žalobce prokázat, že předmětné prostředky byly zdaněny, nebo nepodléhaly dani, popř. byly od daně osvobozeny. To žalobce ani na výzvu správce daně neprokázal. Proto správce daně postupoval správně, pokud po marném uplynutí lhůty, která byla žalobci k prokázání rozhodných skutečností dána, dovodil, že nelze stanovit daň na základě dokazování, ale na základě pomůcek. Žalovaný jako odvolací orgán rozhodnutí správce daně přezkoumal toliko z hledisek, zda byly dodrženy zákonné podmínky pro stanovení základu daně a daně podle pomůcek. Skutečnost, že žalobce prováděl vedle vkladů rovněž výběry, dle názoru soudu, nebyla okolností, ke které by mělo být přihlédnuto při stanovení daně podle pomůcek jako k okolnosti, z níž vyplývají výhody pro daňový subjekt, neboť tyto částky nemohou představovat výdaje, které by žalobci mohly vzniknout při dosahování příjmů, o které mu byl dodatečným platebním výměrem zvyšován daňový základ a doměřena daň.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou posléze podáním ze dne 9. 5. 2005 doplnil. Žalobce zdůraznil, že v souzené věci nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, neboť takto lze postupovat pouze tehdy, pokud jsou splněny kumulativně dvě podmínky a sice nesplnění některé ze zákonem stanovených povinností ze strany daňového subjektu a dále předpoklad, že není možné stanovit daňovou povinnost dokazováním. V souzené věci mohla být daňová povinnost stanovena dokazováním, neboť de facto daň dokazováním stanovena byla tak, že vklady peněz do podnikání, označené jako příjmy nedaňové, byly přičteny k příjmům daňovým a tyto konkrétní částky byly zahrnuty do základu daně z příjmů. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí přesvědčivě nevypořádal s tím, že tyto podmínky splněny byly tzn. s tím, proč nebylo možno ani za daných podmínek stanovit daň dokazováním a ani soud se s tímto pochybením žalovaného řádně nevypořádal. Rovněž namítal, že v průběhu daňového řízení nebylo prokázáno, zda prostředky vložené žalobcem do pokladny, byly získány v průběhu zdaňovacího období, za něž mu byla vyměřena daň, takové důkazní řízení správce daně nevedl a osobní vklady vložené do pokladny bez dalšího přičetl k příjmům za zdaňovací období, ve kterém doměřil daň. Správce daně proto nepostupoval v souladu s ustanovením § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu a neprokázal,

že prostředky, vložené žalobcem v roce 1993 do podnikání, byly získány v tomtéž, či jiném roce. S tímto pochybením se dle jeho názoru nevypořádal ani žalovaný ani posléze v kasační stížností napadeném rozsudku soud. Namítal rovněž, že nepovažuje za správný názor soudu o tom, že pokud byla vydána v rámci daňové kontroly výzva, nebylo povinností správce daně ji označit rovněž odkazem na ustanovení § 43 daňového řádu. Práva a povinnosti daňového subjektu je třeba v daňovém řízení respektovat, a to tím spíše, že v daňovém řízení je výrazně posunuto postavení daňového subjektu v jeho neprospěch, pokud jde o princip rovného postavení všech subjektů před zákonem. Je proto třeba postupovat přesně podle zákonem stanovených pravidel, neboť dodržování těchto pravidel má za účel vyvážit nerovnost postavení daňového subjektu vůči správci daně. Požadavek rovného postavení před zákonem je jedním ze základních principů ochrany lidských práv a základních svobod zaručených Listinou základních práv a svobod, jakož i Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a svobod.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud pro rozhodnutí o kasační stížnosti tyto podstatné skutečnosti:

Výzvou ze dne 12. 6. 1997 vyzval správce daně s odkazem na ustanovení § 16 daňového řádu žalobce k tomu, aby předložil ke kontrole daně z příjmů fyzických osob za rok 1993, 1994, 1995 a 1996 veškeré doklady, prokazující správnost daňového základu v daňových přiznáních tj. např. účetní doklady, tj. peněžní deníky, faktury, výpisy z účtů, pokladní doklady, evidence investičního majetku, zápisy z provedených inventarizací majetku, skladovou evidenci a veškeré další písemnosti, které prokazují hospodářské a účetní operace, které byly uskutečněny ve výše uvedeném období v rámci podnikatelské činnosti či jiné samostatné výdělečné činnosti, dále např. doklady prokazující správnost dílčích základů a veškeré doklady prokazující další skutečnosti uváděné v daňových přiznáních. Ve výzvě byl žalobce poučen o tom, že v případě, že stanovené doklady nepředloží v určené lhůtě, je správce daně oprávněn podle ustanovení § 31 odst. 5 daňového řádu stanovit daň za použití pomůcek, které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem. Při ústním jednání u správce daně dne 17. 11. 1997 byl žalobce dotazován k tomu, ve kterých obchodních společnostech byl společníkem, statutárním orgánem, členem statutárního orgánu, likvidátorem, či správcem konkurzní podstaty. K tomu žalobce předložil čestné prohlášení ze dne 8. 12. 1997, ve kterém mimo jiné uvedl, že v roce 1993 prodal obchodní podíly v obchodních společnostech (jejichž soupis uvedl). Dále uvedl, že od roku 1993 byl nucen při vymáhání palmárních nároků ve výši cca 16 milionů korun dotovat náklady na režii své kanceláře, jako i dalších podnikatelských aktivit průběžnými vklady. Zdroje těchto vkladů byly různé. Šlo o krátkodobé půjčky, na jejichž vrácení vynakládal i značnou část výměrů evidovaných jako „výběry pro vlastní potřebu“, příležitostné prodeje některých starožitností, jejichž soubor poměrně výhodně získal zejm. v letech 1990-1991, prodejem obchodních podílů v jím spoluzaložených společnostech a v neposlední řadě i prodejem některých nemovitostí, ať z části získaných v restituci, či výhodnou koupí za finančních přispění bratra žalobce. Finanční pohyby, související s těmito vklady a výběry, žalobce samostatně průběžně neevidoval. Dodatečná rekonstrukce těchto finančních pohybů by byla nejen nepřesná, ale prakticky nemožná. Žalobce však prohlásil, že se jednalo o finanční zdroje, které nepodléhaly zdanění. Výzvou ze dne 8. 1. 1998 správce daně žalobce vyzval k prokázání toho, že zaúčtované osobní vklady v účetnictví žalobce za období let 1993-1996 pocházely z finančních zdrojů, které nepodléhaly zdanění. Dále byl vyzván k tomu, aby předložil doklady, kterými došlo k převodu obchodních podílů žalobce v obchodních společnostech uvedených v čestném prohlášení ze dne 8. 12. 1997. Ve vyjádření ze dne 25. 1. 1999 žalobce mimo jiné uvedl, že není možné posuzovat otázku osobních vkladů bez jejich kompenzace

s položkami osobních výdajů. Pokud byly některé částky vloženy jako osobní vklady a následně byly obdobné částky vybrány jako výdej pro osobní potřebu, není od žalobce možné spravedlivě požadovat, aby prokazoval zdroje pro vklady bez započtení těchto výběrů. Rozdíl vyplývající z rozkladu ztrát a zdrojů jejich krytí, kryl žalobce z prodeje několika starožitností, o jejichž prodeji se mu doklady nedochovaly a mimo jiné si vzpomněl na prodej pozemků kupní smlouvou ze dne 10. 5. 1993 a odkázal na finanční spis k dani z převodu nemovitostí. K výzvě, aby se žalobce vyjádřil k převodům obchodních podílů v obchodních společnostech, žalobce uvedl, že mu není známo ustanovení obecně závazného právního předpisu, které by mu ukládalo povinnost evidovat a následně předkládat daňovému úřadu doklady o převodu obchodních podílů, pokud cena obchodního podílu nepřevyšuje hodnotu vkladu. V závěru uvedl, že pokud bude správce daně považovat jeho vysvětlení za nedostatečné, lze teoreticky přistoupit k rekonstrukci minulých událostí, které jsou předmětem dokazování správce daně. Postup správce daně pak dle jeho názoru nekoresponduje s povinnostmi, které poplatníkům zákon výslovně ukládá.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v mezích stěžovatelem uplatněného důvodu a kasační stížnost neshledal důvodnou.

Žalobce v kasační stížnosti namítal, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek dle ustanovení § 31 odst. 5 daňového řádu, a že za použití pomůcek lze daňovou povinnost stanovit pouze tehdy, pokud ji dokazováním nelze stanovit vůbec. V souzené věci byla daň de facto stanovena dokazováním, když vklady peněz do podnikání, označené jako příjmy nedaňové, byly přičteny k příjmům daňovým. Tato námitka není důvodná. Nejprve je vhodné konstatovat, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Námitky obsažené v podané kasační stížnosti se pak musí obsahově vztahovat k závěrům obsaženým v soudním rozhodnutí, nikoli k důvodům, o které opřel žalovaný své rozhodnutí o podaném odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Jen v takovém případě lze podřadit jednotlivé kasační námitky důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval (rozsudek ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, u něhož je třeba zmínit, že byť NSS k níže uvedenému závěru dospěl při posouzení důvodnosti kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení před krajským soudem, není žádného důvodu jeho závěry neaplikovat obecně), že v kasační stížnosti musí stěžovatel uvést, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Omezí-li se pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž jakkoli zpochybní rozhodnutí soudu, je jeho kasační stížnost nedůvodná, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu. Z rozsudku Městského soudu v Praze je třeba vycházet i při posouzení důvodnosti této kasační námitky. Je třeba konstatovat, že směrem k rozsudku Městského soudu v Praze uvedená námitka obsahuje pouze obecné konstatování o tom, že se soud s (pozn. s výše v námitce uvedenými tvrzenými) pochybeními žalovaného taktéž nevypořádal. K takto obecně formulované námitce je třeba rovněž v obecné rovině konstatovat, že obsahově obdobnou námitku obsahovala i žaloba podaná k Městskému soudu v Praze (str. 4 předposlední odstavec před formulací žalobního petitu). Městský soud v Praze pak (str. 12 odst. 1 a 2 rozsudku) k této námitce konstatoval, že i sám žalobce připustil v čestném prohlášení ze dne 8. 12. 1997, že případná rekonstrukce pohybů týkajících se vkladů a výběrů finančních prostředků, by byla prakticky nemožná. Následně uzavřel, že „podmínky pro stanovení daně podle pomůcek byly splněny a okolnost, že se výběry, které byly v průběhu zdaňovacího období provedeny, nepromítly do výpočtu základu daně, dle názoru soudu není okolností, ke které by mělo být přihlédnuto při stanovení daně podle pomůcek, jako k okolnosti, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt ve smyslu ustanovení § 46 odst. 3 daňového řádu, neboť tyto částky nemohou představovat

výdaje, které by žalobci mohly vzniknout při dosahování příjmů, o které mu byl dodatečným platebním výměrem zvyšován daňový základ a doměřena daň“. Jestliže tedy bylo v kasační stížnosti rozsudku Městského soudu v Praze toliko vytýkáno, že se nevypořádal s pochybením žalovaného, lze konstatovat, že tato námitka nemá oporu v odůvodnění rozsudku soudu, neboť je zřejmé, že se soud s tím, zda byly ve věci splněny podmínky pro stanovení daně za použití pomůcek, zabýval a svůj závěr podrobně zdůvodnil. Skutečnost, že přitom dospěl k jinému závěru, než který žalobce uvedl v podané žalobě a posléze v kasační stížnosti, ještě sama o sobě nezakládá závěr o tom, že je kasační námitka, tak jak byla žalobcem koncipována, důvodná. Nad rámec odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze tak lze pouze doplnit, že oprávnění stanovit daň za použití pomůcek, tedy stav, kdy nebylo lze stanovit daň dokazováním, nevyplývá toliko z tvrzení žalobce obsaženého v čestném prohlášení ze dne 8. 12. 1997, ale rovněž mimo jiné z jeho prohlášení ze dne 25. 1. 1999, kdy žalobce hovořil o prodeji několika starožitností, o jejichž prodeji se mu doklady nedochovaly. Žalobce pak rovněž uvedl, že mu není známo ustanovení obecně závazného právního předpisu, které by mu ukládalo povinnost evidovat a následně předkládat daňovému úřadu doklady o převodu obchodních podílů, pokud cena obchodního podílu nepřevyšuje hodnotu vkladu. I z uvedených tvrzení lze dovodit, že daňové příjmy a výdaje nebyly ze strany žalobce natolik zdokumentovány, aby bylo lze učinit závěr, že na podkladě v daňovém řízení zjištěných skutečností lze základ daně a daň stanovit dokazováním. Žalobce namítal nesplnění podmínky pro stanovení daně podle pomůcek spočívající v tom, že nebylo lze stanovit daň dokazováním vůbec. Lze však konstatovat, že aby bylo lze stanovit daň dokazováním, bylo by v souzené věci nezbytné všechny zjištěné příjmy a rovněž výdaje bezpečně ztotožnit, neboť jen tak lze spolehlivě posoudit, které konkrétní příjmy byly předmětem daně z příjmů v posuzovaném zdaňovacím období, které příjmy byly případně od této daně osvobozeny, či již v mezidobí zdaněny a stejně tak, které výdaje případně bylo lze za výdaje daňové ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 583/1992 Sb. uznat. Byl to rovněž žalobce, kdo v průběhu daňového řízení připustil, že taková konkretizace možná ve všech případech není a ze správního spisu rovněž nevyplývá, že by byla ze strany žalobce provedena. Nezbývá tak, než uzavřít, že podmínky předpokládané v ustanovení § 31 odst. 5 daňového řádu pro stanovení daně za použití pomůcek, byly v souzené věci splněny.

Žalobce v kasační stížnosti namítal, že v daňovém řízení nebylo prokázáno, zda prostředky vložené žalobcem do pokladny byly získány v průběhu zdaňovacího období, za něž byla doměřena daň, takové důkazní řízení správce daně nevedl a nepostupoval tak v souladu s ustanovením § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu. Namítal, že se s tímto pochybením správce daně nevypořádal jak žalovaný, tak soud I. stupně. Je třeba konstatovat, že námitka tohoto obsahu se poprvé objevuje až v podané kasační stížnosti, není obsažena v podané žalobě a kasační stížností napadený rozsudek proto ani nemohl k této otázce zaujmout stanovisko. Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval (rozsudek 4 Azs 1/2004 ze dne 18. 3. 2004), že „smyslem omezení stanoveného v § 109 odst. 4 s. ř. s., je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení. Skutečnostmi, ke kterým zdejší soud nepřihlíží, je pak třeba rozumět možná pochybení správního orgánu při hodnocení jak skutkové podstaty, tak právních závěrů“. Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobce o tom, že nebylo zjišťováno, ve kterém zdaňovacím období byly finanční prostředky vložené žalobcem do poklady byly tyto skutečně získány, se poprvé objevuje až v podané kasační stížnosti, žaloba obdobnou žalobní námitku neobsahuje a v důsledku toho se rovněž Městský

soud v Praze k této okolnosti v odůvodnění rozsudku nemohl vyjádřit, nelze proto k takovému tvrzení žalobce v řízení o kasační stížnosti přihlížet.

Žalobce uplatnil v kasační stížnosti rovněž námitky vztahující se k ustanovení § 43 daňového řádu. K tomu je třeba uvést následující: Z obsahu námitky označené číslem 3 v podané kasační stížnosti vyplývá, že žalobce nenamítal případnou neurčitost některé z výzev, které mu byly v průběhu daňového řízení doručeny. Namítal, a činil tak i v podané žalobě, že nesdílí právní názor o tom, že správce daně, pokud výzvu označil odkazem na ustanovení § 16 odst. 2 písm. e) daňového řádu, nebyl povinen tuto výzvu označit rovněž odkazem na ustanovení § 43 daňového řádu. Městský soud v Praze se touto otázkou zabýval na str. 10 a 11 odůvodnění rozsudku. Nehodnotil však tuto okolnost tak, jak navozuje žalobce v kasační stížnosti, jako okolnost právně nevýznamnou, ale naopak vysvětlil, že ve věci bylo vyměřovací řízení, jehož součástí je i řízení vytýkací, ukončeno vyměřením daňové povinnosti na základě údajů uvedených v daňovém přiznání a nebylo proto na místě postupovat podle ustanovení § 43 daňového řádu. K námitce žalobce o tom, že s právním názorem Městského soudu v Praze nesouhlasí, je vhodné připomenout, že rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 Afs 31/2003 ze dne 8. 10. 2004 uzavřel, že vytýkací řízení (§ 43 daňového řádu) předchází vyměření daně, a nelze je tedy zahájit poté, co správce daně daň již vyměřil. Prováděl-li správce daně daňovou kontrolu až po vyměření daně, nepostupoval v rozporu se zákonem, vyzval-li stěžovatele ke splnění povinnosti dle § 31 odst. 9 citovaného zákona výzvou vydanou dle ustanovení § 16 odst. 2 písm. c) tohoto zákona, neboť výzva dle § 43 tohoto zákona uplatněna již být nemohla. Je proto nepochybné, že Městský soud v Praze námitku žalobce posoudil zcela v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, který neshledal žádného důvodu se od této praxe v této věci jakkoli odchylovat. Tím, že výzvy zaslané žalobci v průběhu daňového řízení neobsahovaly odkaz na ustanovení § 43 daňového řádu, proto nedošlo k nerespektování práv žalobce v daňovém řízení, správce daně nepostupoval v rozporu s procesními pravidly stanovenými daňovým řádem a nedošlo ani k porušení požadavku rovného postavení před zákonem, zaručeného Listinou základních práv a svobod. K namítanému porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je vhodné připomenout, že Ústavní soud ve věci IV. ÚS 666/02 konstatoval, že „z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 7. 2002, ve věci V.. T. A. a. V. proti Š., stížnost č. 36985/97) vyplývá, že daňové spory nespadají do působnosti článku 6 odst. 1 Úmluvy. Evropský soud pro lidská práva je toho názoru, že daňové spory spadají mimo oblast občanských práv nebo závazků, a to bez ohledu na finanční důsledky, jež nezbytně daňového poplatníka stíhají. Vztahy mezi daňovým poplatníkem a daňovým orgánem mají převažující veřejnoprávní povahu a tudíž spadají do oblasti vyhrazené státu. Rozhodnutí v daňových věcech, včetně ukládání sankcí, pak nejsou obecně považována ani za rozhodnutí o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy“.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Městského soudu v Praze je správné, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. března 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu